

Proloog

De man bestudeerde niet voor de eerste keer het reisticket met zijn naam. Vroeger had hij er vaak over nagedacht om zijn naam te veranderen. Zijn naam voelde als een brandmerk, het deed hem steeds denken aan de eenvoudige afkomst van zijn vader en het dorpse leven van zijn jeugd in het heuvellandschap van het zuiden. Een vader die hij overigens nooit had gekend, maar zijn moeder hem op foto's had laten zien.

Hij liep met doelgerichte pas. De mooie volle donkere haardos met de licht grijzende slapen harmonieerde perfect met het Italiaans maatpak van het merk Villa Verdi en de met de hand gestikte Alberto Bellini schoenen. De niet te negeren geurzweem van Paco Rabanne versterkte de zelfverzekerde tred.

De man zou een politicus kunnen zijn, een directeur van een groot bedrijf of een topambtenaar. In ieder geval was hij goed op de hoogte van de laatste modetrends en ging hij met een goede smaak en ongetwijfeld veel geld door het leven.

Met dezelfde tred spoedde hij zich door de stationshal op weg naar de uitgang, maar stopte plotseling om het immense matrixbord met de vertrektijden te bestuderen. Iedere minuut rolden de nieuwe vertrektijden over het scherm.

Hij keek met een bedenkelijk gezicht op z'n Armani polshorloge om vervolgens snel weer door te lopen alsof hij de verloren tijd wilde inhalen. Bij de kiosk haalde hij een krant uit het rek, legde zonder om te kijken drie euro op de toonbank en beende verder.

De taxichauffeur opende de deur. De man knikte als bedankje en nam plaats op de achterbank. Hij haalde een brief uit zijn binnenzak en deed alsof hij het adres van zijn bestemming uit het briefhoofd oplas. Het vetgedrukte woord uitnodiging viel de chauffeur op. Hij wist vrij zeker dat het bedrijf te maken had met de huidige ziektegolf die over de wereld raasde. De kranten stonden er vol van. Op de televisie ging het over niets anders. Hij en zijn collega's hadden de laatste maanden vaker ritjes naar dit adres gehad, waar dat vroeger maar bij uitzondering zo was.

De chauffeur keek bij het stoplicht in de binnenspiegel. Hij besloot, zoals hij altijd deed, met een vriendelijk woord belangstelling te tonen voor de passagier.

‘Komt u van ver?’

De man op de achterbank knikte. Met zijn vingers, waarvan één voorzien was van een gouden zegelring, streek hij langs zijn haar.

‘Heeft uw bezoek met die Chinese ziekte te maken? Wanneer krijgen we onze vrijheid terug?’ probeerde de taxichauffeur het opnieuw alsof hij alleen maar vriendelijk wilde zijn.

De man met de gouden zegelring schraapte beschaafd zijn keel.

‘Ik ben hier met collega’s om een internationaal congres voor te bereiden. Dit mooie land is vooraanstaand op het gebied van internationaal onderzoek.’

De taxichauffeur keek opnieuw in de spiegel.

‘Aha,’ was het enige dat hij zei en deed alsof nu opeens alles duidelijk was geworden. Hij wees vooruit. ‘We zijn er bijna. Daar is het.’

De man op de achterbank boog voorover om langs de passagiersstoel door de voorruit te kijken. Hij bekeek vluchtig de meter en pakte uit z’n binnenzak een briefje van twintig euro.

‘Dat is goed zo. Stop maar aan de overkant.’

De taxichauffeur parkeerde de Mercedes voor een modewinkel. De man stak het plein over en bestelde op een terras een kop koffie. Na vijf minuten stond hij op en koerste naar een historisch gebouw met een glanzende boogvormige mahoniehouten hoofdingang. Lorentzinstituut stond er in gemarmerd natuursteen gegraveerd naast de ingang. De portier gebaarde hem te gaan zitten.

Hij haalde diep adem alsof hij opgelucht was.

Zodra hij voetstappen over de marmeren trap hoorde afdalen, keek hij op. Het gespannen gezicht veranderde in een kwartseconde in de plooi van een vrolijke herkenning. De twee mannen omhelsden elkaar hartelijk alsof ze in een ver verleden goede studievrienden waren geweest.

Achter de tochtdeuren bevond zich een ruime zaal waarvan de functie op het eerste gezicht niet eenvoudig te duiden was, maar nog het meeste weg had van een combinatie van de snijzaal van een forensisch arts en een chemielokaal van een universiteitsstudent. Het diffuse licht reflecteerde op de hagelwitte muren, de zinken tafels en de glazen veiligheidskasten.

Beide mannen sloegen rechtsaf, de gang naar de kantoren in. Aan het einde van de gang bevond zich een vergaderzaal waarvan de deur open stond. Uit de kamer ontsnapte een fluisterend geroezemoes als in de

wachtkamer van de dokter. Het waren de stemmen van drie personen. Allemaal mannen van minstens de middelbare leeftijd.

De gastheer sloot geruisloos de deur achter zich. Hij ontgrendelde met duim en wijsvinger gelijktijdig beide sloten van een platte koffer. Alle ogen waren gericht op een metalen doos ter grootte van een broodtrommel. Even aarzelde hij om verder te gaan, alsof hij zich moest concentreren op de volgende stap. Zijn hoofd draaide een kwartslag om beter te kunnen horen. Sloeg er in de hal een deur dicht? Zijn mondhoeken klaarden na een paar seconden op.

‘Waarde collega’s, hier hebben we op gewacht.’

Hij toonde de inhoud van de metalen doos met daarin twaalf ampullen met een kleurloze vloeistof. ‘Ik had het al eerder aangekondigd, maar dit is het. Deze inhoud gaat ons leven en dat van acht miljard andere aardbewoners veranderen. Wij zullen geschiedenis schrijven. De mensheid zal ons niet vergeten.’

Uit een zijvakje haalde hij een usb-stick en liep vervolgens naar de enige zoemende laptop. De eerste slide gaf een beeld met ongeordende stipjes alsof het scherm vuil van het stof was. De presentatie duurde niet lang. Na de tiende slide liep de man terug naar de nog geopende koffer en ging zitten.

‘Het woord is aan jullie.’

Hij keek met een triomfantelijk gezicht vragend de kring rond.

De eerste vraag betrof de omvang van de statistische analyse, wat wegwuivend werd afgedaan als een kwestie van tijd en er waren meer testresultaten beschikbaar. De tweede vraag ging in op de tijdsdruk en de moordende concurrentie van de farmaceutische industrie dat, terwijl hij met een lichte stemverheffing reageerde, in dit stadium de geheimhouding cruciaal was. De derde vraag werd gesteld door een schrielle, kalende man met pientere ogen en een gebogen neus waarvan het zich liet aanzien dat hij binnenkort de pensioengerechtigde leeftijd bereikte.

‘Is er op korte termijn wel voldoende productiecapaciteit om de door u verwachte opbrengsten te rechtvaardigen?’

De gastheer keek de anderen één voor één vilein lachend aan. Daarna de vraagsteller.

‘Over een jaar zijn we schatrijk, collega.’

***